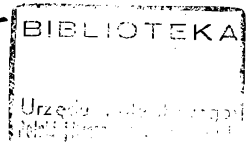

5 marca 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

F23q, 2/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

No 1039.

Kl. 44 b 31.

Karl Wieden,
Ohligs (Niemcy).

Zapalniczka.

Zgłoszono: 17 grudnia 1919 r.

Udzielono: 22 listopada 1924 r.

Pierwszeństwo: 5 czerwca 1914 r. dla zastrz. 1 i 2; 5 lutego 1915 r. dla zastrz. 3 (Niemcy).

Znane zapalniczki ze zbiornikiem benzyny, zasilającym knot i przestrzeń wypełnioną watą, posiadają przy ujściu ze zbiornika do knotu zawór, lub t. p., otwierany od czasu do czasu dla wpuśzczenia do knotu i waty koniecznej ilości benzyny. Podobne zapalniczki są w użyciu dosyć kłopotliwe, ponieważ zawór po większej części tak jest urządzony, że benzyna wypływa zbyt szybko i w zbyt wielkiej ilości, przez co ulatnia się bez potrzeby. Wiadomo, że lekko-płynna benzyna sączy się przez najmniejszą szczelinę zaworu, a nawet przez nacięcia śrubowe. Z tego powodu trudno jest obchodzić się tak ostrożnie z podobnym czynnikiem zaworowym, aby benzyna nie napływała w ilości większej, jak potrzeba dla knotu i waty.

Przedstawiony wynalazek w podobnych zapalniczkach pozwala na znaczne zaoszczędzenie benzyny przez zamknięcie ujścia ze zbiornika słabo porowatym ciałem, np. skórą. Przytem przepuszczalność ciała dobieramy tak, ewent. regulujemy w odpowiedni sposób, aby tyle tylko benzyny przechodziło przez pory, ile to jest konieczne dla zwykłego użycia zapalniczki. Czynnikiem musi być tego rodzaju, że jego pory nie przepuszczają takiej ilości benzyny, która dochodziłaby do knotu w stanie płynnym, lecz przesączona powinna się ulatniać na zewnętrznej jego powierzchni i nasycać knot oraz watę wilgotnym gazem benzynowym. Do tego szczególnie nadaje się skóra, której przepuszczalność możemy łatwo regulować za pomocą śruby uciskającej.

Dla ułatwienia regulowania przepuszczalności przy używaniu zapalniczki, w danym razie urządzenie może być także takie, że regulowanie wogóle nie jest konieczne; łatwo bowiem wypróbować, jaka porowatość odpowiada właściwemu zużyciu i wtedy umieścić w zapalniczce odpowiednio wypróbowane ciało przepuszczalne, a wówczas jakiegokolwiek regulowanie okazuje się zbytecznem, zarówno przed jak i w czasie używania zapalniczki.

Uskutecznić to możemy np. w ten sposób, że ujęcie ze zbiornika benzyny zakładamy rodzajem korka bez luzu, który przez swe pory przepuszcza w dostatecznej ilości benzynę, ewent. gazu. Korek może stanowić np. lekko stożkowaty metalowy kapsel, którego wewnątrz jest wypełnione porowatym ciałem lub porowatą masą o odpowiednim składzie.

Podobna zapalniczka jest nadzwyczaj ekonomiczna i zużywa benzynę do ostatniej kropli, zwłaszcza gdy, jak zwykle, jest noszona w kieszeni, gdzie ciepło pobudza ulatnianie benzyny.

Rysunek przedstawia dwa przykłady wykonania wynalazku w powiększeniu. Rozumie się, że zewnętrzny kształt zapalniczki, może być dowolny, np. płaski.

Fig. 1 przedstawia pierwszy rodzaj wykonania w przekroju wzdłuż;

fig. 2 — wyjęty zbiornik benzyny;

fig. 3 — drugi rodzaj wykonania, w dolnej części w przekroju, w górnej zaś w widoku;

fig. 4 — (część fig. 3) — umieszczenie knota i napełnienie watą.

Zbiornik benzyny *b* wsuwa się szczelnie w dolny koniec zbiornika *a* tak, że ku tej stronie nie może mieć miejsca żadne ulatnianie. Po stronie graniczącej ze zbiornikiem waty, znajduje się

otwór zbiornika benzyny ze śrubą *c* i podkładką *d* skórzaną lub z innego odpowiedniego materiału. Jak widać na rysunku, śruba jest zupełnie wkręcona w otwór tak, że dociska skórzane kółko.

W drugiej formie wykonania według fig. 3 i 4, ujęcie zbiornika benzyny jest stożkowate i można umocować w nim odpowiedni stożkowaty korek *f*, karbowany w górnym końcu. W korku *f* są otwory do przepuszczania benzyny dolny i górny. Pusta przestrzeń jest wypełniona odpowiednią porowatą masą, która, w razie potrzeby, może być zamknięta od góry i od dołu skórzanymi kółkami *h*, ewent. *i*.

Dla ochrony i lepszego utrzymywania całości, umieszczamy na górnym brzegu dziurkowaną płytkę *k*. Naturalnie, wypełnienie korka może być i innego rodzaju. Porowate ciało zamiast w korku, możemy umieścić bezpośrednio w otworze.

Reszta urządzenia zapalniczki jest widoczna z rysunku. Dla zapalenia knota *l*, bierzemy jedną ręką za spód zapalniczki, drugą ręką za zdjętą przykrywkę *m* i pocieramy kanciastą płytkę stalową *n*, otaczającą knot, o kamień zapalający *o* zdołu do góry, a zatem wzdłuż ostrego kantu płytki *n*, tak że iskry zostają skierowane na knot.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zapalniczka ze specjalnym zbiornikiem benzyny, zasilającym knot i przestrzeń z watą, tem znamienna, że otwór wypływowy zbiornika benzyny (*b*) do części mieszczącej knot i watę, jest zamknięty słabo porowatym ciałem (*d*), np. skórą.

2. Zapalniczka, według zastrzeżenia 1, tem znamienna, że przepuszczal-

ność porowatego ciała, może być regulowana zapomocą śruby uciskającej (c).

3. Zapalniczka, według zastrzeżenia 1 i 2, tem znamieną, że ciało porowate, zamykające otwór wypływowy

ze zbiornika benzyny do knota i waty, posiada kształt korka, który zamyka otwór, a wewnątrz zawiera środek porowaty, przez który musi przechodzić benzyna ze zbiornika.

Karl Wieden.

Zastępca: I. Myszczyński,

rzecznik patentowy.

